

Copenhaguen: cinc conclusions

La 15a Conferència de les Parts de la Convenció Marc de les Nacions Unides ha resultat tan farragosa com el nom que porta. Ací teniu cinc conclusions personals que intenten d'explicar-la.

La 15a Conferència de les Parts de la Convenció Marc de les Nacions Unides ha resultat tan farragosa com el nom que porta. Ací teniu cinc conclusions personals que intenten d'explicar-la: 1. L'acord amb què es va cloure la cimera significa un nou fracàs. Entre més raons perquè va arribar després d'una reunió limitada a un grup exclusiu de persones i en forma de tres folis plens de paraules amb compromisos voluntaris i, per tant, poc creïbles, ben allunyats del tractat vinculant que es necessitava. Tot i així, n'hi ha que encara afirmen que l'acord és un primer pas. Però, no eren ja un primer pas les cimeres de Rio del 1992 i de Kyoto del 1997? A la pràctica, doncs, aquesta cimera certifica una nova estocada als milions d'ànimes que viuen exposades a les inundacions, les sequeres, les gelades, l'erosió, i l'augment de la temperatura planetària. 2. El món actual ja és multipolar. Els deliris imperials del Nou Segle Americà ideat per Bush, Cheney i companyia s'han acabat d'esquerdar. La nova diplomàcia nord-americana ha deixat en un segon pla la Unió Europea i ha negociat directament amb les potències emergents, i també contaminants, capitanejades per la Xina, mentre esquivava les exigències dels països empobrits. Però alguns d'aquests països no s'han mostrat disposats a passar per l'adreçador: 'No resoldrem els problemes del canvi climàtic, si abans no resollem els problemes del sistema que els ha causats', ha dit el president bolivià, i boliviana, Evo Morales. 3. Els moviments socials de resistència global s'han enfortit amb els anys. A Copenhaguen s'ha comprovat que, a diferència d'allò que pronosticaven alguns, la màxima 'We are everywhere' continua viva en els rostres joves, anònims i militants que sempre apareixen quan el discurs oficial ressona dins la cuirassa buida de la hipocresia. Al costat d'ells, s'hi han alineat els milers de representants acreditats de les ONG, plataformes ecologistes i delegacions de pobles indígenes que han estat expulsats de la cimera sense cap més explicació que un absurd 'aforament complet'. 4. 'Els danesos tenen dues obsessions: el disseny i l'ordre.' Com ha assenyalat irònicament Naomi Klein, aquesta ha estat la política del govern amfitrió. Quant al disseny, els publicistes contractats per a l'ocasió van vestir amb lletres llampants les expectatives del seu govern: **Hopenhaguen**, un concepte que ara, vistos els resultats de la cimera, fa pujar els colors a les galtes. Respecte a l'ordre, n'hi ha prou d'assenyalar que l'operació desplegada per la policia danesa ha estat la més potent i costosa de la història del país. S'hi ha registrat la xifra rècord de 1.200 manifestants detinguts, que foren immobilitzats a la intempèrie durant hores, abans de ser traslladats a naus industrials reconvertides en rigorosos magatzems humans. 5. El Premi Nobel de la Pau d'Obama cada cop fa més pudor. De primer foren les excuses per a enviar més tropes a l'Afganistan i ara tot allò que ha envoltat aquesta cimera. Als carrers de Copenhaguen, entre els manifestants, hi havia l'arquebisbe sud-africà Desmond Tutu, també Premi Nobel de la Pau, encarregat d'esbrincar el president nord-americà i la resta de dirigents mundials amb aquestes paraules: 'Només tenim un món! I si els poderosos es pensen que s'escaparan del desastre protegint-se amb porres, s'equivoquen! O nadem ara o ens enfonsarem junts!' Més raó, costa de tenir-ne.

22 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)